

De slager kwam. Hij sleep zijn messen, dat hele eind van de slagerij naar de plek waar de kar op zijn kant en Moos op haar zij lag. Hij wette zijn uitbeenmes, en onder zijn oksel zaten zijn vleesmes en het hakmes waarmee hij het werk wilde beginnen. Zijn voeten kwamen neer op de plek waar ze moesten neerkomen, en zijn blik wees vooruit. De gedachte aan voedsel maakte hem kordaat.

Al was hij de slager, hij scheurde net als iedereen van de honger. Zijn maag moest dringend iets te kneden krijgen.

Langs de kant van de weg stonden drie magere meisjes.
Ze vroegen of ze even mochten storen.

De slager stak zijn wetstaal omhoog, en deed alsof
hij de meisjes met één haal zou wegmaaien.

‘Nee!’ riep hij. ‘Er moet ginds een paard worden geslacht,
gevierendeeld en uitgebeend. Ik moet de klus in mijn eentje
klaren, tenzij jullie handjes helpende handjes zijn, nu nog
blauw en koud, maar straks rood en warm van het
paardenbloed.’

De meisjes huiverden en gingen handenwringend
achter de slager aan. Hun speeksel kregen ze bijna niet
weggeslikt. Op een vuurtje in hun hoofd stond een pan,
met daarin een stuk vlees dat kiste in de boter, het maakte
niet uit of het een worst was, van de bil of de borst was.
Het gat in hun maag moest dichtgemetst.

‘Slager, slager!’ riepen de meisjes. Ze namen ieder hun
hoedje af. ‘Herkent u ons niet?’

‘Natuurlijk herken ik jullie. Zonder hoedje zijn jullie
weer wie jullie vroeger waren: de dochters van de
hoedenmaker. Toen gingen jullie nog braaf naar school
en jullie bloosden als een meneer iets tegen jullie zei.’

‘Met of zonder hoedje blijven we dezelfde meisjes. We proberen geld of eten te verdienen door vriendelijk en leuk te zijn. We moeten iets.’

De slager haalde zijn schouders op alsof er onder zijn oksels twee veren lossprongen. ‘Ik moet ook iets,’ zei hij, en hij wees met zijn kin in de verte.

‘Help ons dan op een andere manier!’ zeiden de meisjes. ‘Als we met lege handen thuis komen aanzetten, mogen we van onze vader niet naar binnen.’

‘Dat is dan jullie zaak,’ antwoordde de slager. ‘Mijn nee is nee.’ En hij riep nog een paar keer nee, alsof hij niet duidelijk genoeg was geweest.